

Dr. H.F. Kohlbrugge

Tekst: KOLOSSENSEN 3 vers 1-5.

Indien gij dan met Christus opgewekt zijt, zo zoekt de dingen, die Boven zijn, daar Christus is, zittende aan de Rechterhand Gods. Bedenkt de dingen, die Boven zijn, niet die op de aarde zijn. Want gij zijt gestorven, en uw leven is met Christus verborgen in God. Wanneer nu Christus zal geopenbaard zijn, Die ons leven is, dan zult ook u met Hem geopenbaard worden in heerlijkheid. Doodt dan uw leden, die op de aarde zijn, namelijk hoererij onreinheid, schandelijke beweging, kwade begeerlijkheid en de gierigheid, welke is afgodendienst."

EERSTE LEERREDE.

Wij vierden, Geliefden, verleden week een heerlijk feest; rijke troost ontvingen wij uit het Huis onzes Vaders; wij werden rijkelijk verzadigd uit de volheid van Christus. En nu zijn wij wederom hier met een hongerige maag. Dit is echter onze Gastheer, onze dierbare Broeder Jozef, recht aangenaam, dat wij met een hongerige maag komen. "Zij zullen niet hongeren", heeft Hij gezegd; daarom wil Hij de honger en kommer van onze zielen altoos weer stillen, en Hij wordt in dit Zijn doen moede noch mat. Intussen wat de spijs aangaat, die Hij geeft, zij is van wonderbare werking. Zolang men er nog niet aan gewend is, zou men wel eens menen, dat men er door vergiftigd ware. Want onze goede Gastheer is tevens een onbeschrijfelijk verstandig en getrouw Medicijnmeester. De spijs, die Hij toedient, heeft voortdurend iets dodends; eerst wat verlamdends, en ook iets scherps. Iets scherps, zodat ons menigmaal de ogen er van gaan tranen; want hebben wij zijn zo wél-gekruidde spijs smakelijk genuttigd, dan is er ook alras allerlei droefheid, dan treft ons allerlei kruis en tegenspoed.

Zijn spijs heeft iets verlamdends; want zijn wij met Zijn krachtige spijs gespijzigd, dan worden wij, voor en na, meer en meer onbekwaam tot allerlei werk; vroeger vermochten wij o, zo veel: wij konden wel de deuren der stadspoort van Gaza met de beide posten en de grendelboom opheffen! Maar sedert kunnen wij niets meer, kunnen onszelf niet eens meer gorden. zijn spijs heeft iets dodends; want zijn wij met zijn leven-gevende spijs gespi

hangt ons aan, dat zich niet laat overeenbrengen met het Woord; dat alles veroorzaakt bij menigeen nood en angst, terwijl hij niet weet, hoe er van af te komen. En toch van al deze dingen moeten wij af, indien wij ten minste geheel gezond zullen zijn. Wanneer wij echter het Woord van "het gelove alléén" laten varen, dan zien wij uit naar een godsdienst, die wel zeer geestelijk schijnt te zijn, waardoor evenwel het vlees wordt gevoed, en wij volstrekt niet worden afgebracht van de dingen, die zich niet laten rijmen met het Woord, die nog veel erger bij ons worden en ons of tot wanhoop of tot vermetelheid en hovaardij vervoeren. Daarom willen wij in dit morgen uur over dit vraagstuk ons laten onderrichten: hoe het geschiedt, dat een mens door het blijven bij het Woord van het geloof alléén van de dingen afkomt, die zich niet laten overeenbrengen met het Woord van genade. Zo zullen wij dan bemoedigd worden, om zo veel te meer bij de genade te blijven, als wij het tegenstrijdige voor ogen hebben.

Waar het Woord der genade komt, daar maakt het rein, gans rein, niet maar zo oppervlakkig, dat het voor de ogen rein is, maar het gaat tot op de diepste grond en in de verborgenste schuilhoeken. De Apostel had in de Gemeente te Kolosse dingen waargenomen, die weggedaan moesten worden. En het Woord van het geloof bemerkt gedurig zodanige dingen, die het niet kan laten blijven, en wie ook maar enigszins de genade roemt, weet zeer goed, dat deze dingen door haar niet kunnen geduld worden. De Apostel houdt ons in vers 5 zonden voor, ondeugden, verkeerdheden, die niet alleen de Gemeente der Kolossensen eigen waren, maar elke Gemeente van Christus eigen zijn; want al is een Gemeente van Christus heilig in Christus, gelijk de Apostel de Kolossensen begroet als "heilige en gelovige broederen in Christus" (Hoofdstuk 1: 2), zo is zij evenwel volstrekt niet heilig in zichzelf, maar heeft en zal hebben ondeugden, zoals er in vers 5 genoemd zijn, waarbij ik nog voeg die in vers 8

Laat ons er acht op slaan, hoe de Heilige Geest ons in Zijn school neemt, en op moederlijke, tedere wijze aantoon, hoe wij van zodanige zonden mogen afgekomen zijn. In het 8ste vers vergelijkt de Apostel die ondeugden met een kleed, zeggende daarvan: legt het af (hebt het afgelegd)! 't Is als wanneer ik tot iemand kom en zie, dat hij een versleten en vuile jas aanheeft en geen andere bezit, en ik breng hem een nieuwe, goede, fatsoenlijke jas, en zeg tot hem: die oude jas afgelegd, die nieuwe aangetrokken! dat moet die man toch stellig welgevallig wezen, als hij graag fatsoenlijk gekleed zou willen zijn, maar hij zich een nieuwe jas niet kan aanschaffen. In het 9e en 10de vers gaat de Apostel met deze vergelijking voort en noemt daar de ondeugden "een oude mens", daarentegen de gehele weldaad der genade van Christus noemt hij "Christus" en Diens ganse aangebrachte heil "een nieuwe mens", en schrijft aan de Kolossensen, bij wie al die genoemde ondeugden gevonden worden, niet (zoals het in Luther's vertaling heet): "doet de oude mens uit, en doet aan de nieuwe mens", maar (en zo staat het in de Griekse tekst): "dewijl gij uitgedaan hebt de oude mens ... en aangedaan hebt de nieuwe mens." Dat is met ronde woorden zoveel als: dewijl gij de oude Adamsnatuur met al wat zij wil en werkt als een bevlekt en versleten kleed hebt afgelegd, en Christus met al Zijn gerechtigheid en heiligheid, en met Hém de Geest der genade verkregen hebt, en u daarmee omhangen zijt als met een nieuw, koninklijk bruiloftskleed, dewijl dat zo is, zo prijkt in dit gewaad, wandelt in dat kleed! Wat doet u nog met het oude kleed? U bent immers Koningskinderen, nieuwe mensen in het Koninkrijk der genade, u bent kinderen des lichts en des daags.

In het 5de vers maakt de Apostel een wonderbare vergelij

Indien gij dan met Christus opgewekt zijt. Dit schrijft de Apostel niet als voorwaarde, alsof het luidde: "wanneer u dan werkelijk met Hem opgestaan zijt"; nee, het wordt door de Apostel stellig aangenomen, dat de Kolossensen met Christus opgestaan zijn. En zo neem ook ik ten aanzien van ulieden aan, Geliefden, dat u met Christus opgestaan zijt. God heeft Christus uit het midden aller doden opgewekt. Christus werd Gode opgewekt, om Gode te leven, eeuwiglijk. Nadat het eerste stamhoofd der mensheid zichzelf en geheel het mensdom had verdorven, verkoos God Zich een ander Stamhoofd voor die mensheid, Zijn eigen geliefde Zoon. Nadat deze Zoon van God de Vader gehoorzaam geweest was tot in de dood, de dood des kruises, is Hij van God uit de doden te voorschijn geroepen, om als de tweede Adam, als een nieuwe Adam, als nieuw Stamhoofd der mensheid, Gode te leven steeds en altoos, zonder ooit weer te kunnen sterven; en dit Stamhoofd is gezet geworden in een geheel ander paradijs, dan de eerste Adam heeft gehad; Hij is gezet geworden aan de Rechterhand Gods. Daar is Hij gezeten als de Overwinnaar in eeuwige eer, rust en vrede, in de volheid der genade en van alle schatten der rijkdommen ener eeuwige zaligheid en heerlijkheid, en al Zijn vijanden moeten zich neerleggen aan de voetbank van Zijn voeten; Hij echter blijft in eeuwigheid zitten aan Gods Rechterhand, en aan Zijn heerschappij is geen einde.

Dat is Hij nu alles als Middelaar Gods en der mensen, als tweede Stamhoofd. Immers Christus werd niet voor Zichzelf opgewekt, evenmin als Hij voor Zichzelf stierf. Alles geschiedde in de plaats van het mensdom, dat van God was afgefallen en vervreemd. Christus deed al wat Hij deed als onze Plaatsbekleder bij God. Wij waren dien, die des doods geweld heeft, stellig voor eeuwig dienstplichtig gebleven; - onszelf hadden wij

zijt mijn Heere en mijn God." Dan heet het: "U moet dat niet aanraken, u moet dat niet smaken, u moet dat niet aanroeren", en op die weg zijn er leeraren genoeg, die naar hun eigen wil en vrije keuze wandelen in nederigheid en in geestelijkheid der engelen, waarvan zij evenwel niets gezien hebben, en zijn, zonder grond, opgeblazen in hun vleselijke gezindheid. (Hoofdstuk 2: 18) Maar al zulke medicijn baat niet en helpt ons niet af van de kwaal. Waarheen moet dan een mens te midden van zijn ondeugden?

Er leefde eens een monnik, die van deze boze bewegingen en ondeugden zo was bezeten, dat hij nacht noch dag er rust van had; allerlei schijn van wijsheid had hij meegedragen, allerlei larven had hij zich verschaft; in eigenwillige, zelfverkozen geestelijkheid en nederigheid stond hij bij niemand achter; zijn lichaam spaarde hij niet, zodat hij zichzelf geselde, tot op het bloed weerstand biedende aan de zonde, in ijskoud water baadde, om van de boze begeerte bevrijd te worden, maar niets mocht hem baten. Ten leste wierp hij zich plat op de grond, barstte uit in tranen en riep uit: *Heere Jezus, ik kan niet meer, doe U het!* ... Toen schepte hij adem. En van een andere monnik, ook hem ging het om heiligheid, heet het, dat hij ook van deze ondeugden zo bezeten was, dat in zekere nacht de dood hem reeds het hart had aangegrepen om het saam te drukken, ... toen kwam een oud man tot hem en zeide: *"Houd u aan het Artikel: ik geloof de vergeving der zonden, en zeg: gij Heere Christus, zijt mijn gerechtigheid, en ik ben uw zonde; u werd, wat ik was, opdat ik zou worden, wat u zijt!"* Toen ging hem de hemel open, hij verlustigde zich in de gerechtigheid, die voor God geldt.

die de mens van de genade willen afhouden en tot werken drijven ter (mortificatie) doding der leden van het lichaam der zonde, satansengelen, die een wonderschone glans uitstralen van hemelse gezondheid en hemelse boetvaardigheid, maar hoe meer men hun dwaalleer en luchtspiegelingen volgt, des te dieper geraakt men in de verstikkende atmosfeer der zandwoestijn, totdat men reddeloos verloren is; want daar is geen droppel water te krijgen, daar is slechts gloeiend hete zandregen.

Daarom herhaalt de Apostel dit: *Bedenkt de dingen, die Boven zijn, niet die op de aarde zijn, dat is denkt aan hetgeen daarboven is*; zijt zo verstandig en wijs, dat u in gedachtenis houdt wat Boven is en dat u dat zoekt. Datgene, waarop een mens zijn gedachten vestigt, houdt hem bezig, ja vervult de mens soms zo geheel dat hij op niets anders acht geeft. nu kunt u verlegen en ten hoogste bekommerd zijn daarover, dat de leden, die op de aarde zijn, hoewel afgelegd, u veel te doen geven; en hoe meer u nu daaraan denkt en u daardoor laat ophouden, u laat afhouden en terughouden door voorstellingen ener verkeerde geestelijkheid, des te erger wordt het! Daarom wil het Evangelie, dat wij daarop volstrekt niet acht slaan (wat men intussen wel doet, als men middelen ter hand neemt, die het vlees voorschrijft) maar wij moeten bedenken wat Boven is, opdat wij zo wijs en verstandig zijn ons niet door onze ondeugden te laten afbrengen van het enige middel, dat ons hulp en uitkomst aanbrengt in onze nood.

Zo dan bedenken wij wat Boven is, als wij getroost zeggen: of ik gezondigd heb of wél gedaan, wat kan ik daarnaar vragen; alle heiliging, alle goede werken, alle waarachtige deugd moet

was. Daarom dan spreekt altoos moedig in uw hart: o, mijn ziel, u hebt genade, houd vast aan genade! Spreekt aldus heden en morgen, dan zult u gedood hebben de leden, die op de aarde zijn. Want voor het geloof aan de genade van Christus moet alles, wat op aarde de zaligheid schaden en de toorn Gods verwekken kan, teniet gaan. Dat men aangenomen heeft en met blijdschap geniete de algehele vrucht van de opwekking van ons tweede Stamhoofd, onze dierbare Heiland en Heere Jezus Christus. AMEN

TWEEDE LEERREDE.

Deze tweede leerrede is ten dienste van allen, wie de leden, die op de aarde zijn, in de weg staan, om een goede consciëntie voor God te hebben. De leden, die op de aarde zijn, zijn hoererij, onreinheid, schandelijke beweging, kwade begeerlijkheid en de gierigheid, welke is afgodendienst; daarbij komen gramschap, toornigheid, kwaadheid, lastering, vuilspreeken uit de mond, liegen en bedriegen, onvriendelijkheid, hoogmoed, drift en ongeduld, ook dat de een de ander niet verdraagt, noch hem vergeeft, zo hij enige klacht tegen hem heeft, en hij er dus in de praktijk weinig van verstaat, om in beoefening te brengen wat hij voor God uitspreekt, als hij het "Onze Vader" bidt en zegt: Ik vergeef Mijn schuldenaren; ook dat men in plaats van het Woord van Christus in zich te laten wonen, aan het woord van een voor het vlees behaaglijken weg van valse genade herberg verleent; dat de vrouwen willen heerschappij hebben over haar mannen, de mannen bitter zijn tegen hun vrouwen; dat de kinderen de ouders ongehoorzaam zijn, de ouders daarentegen jegens hun kinderen naar luim handelen, in plaats van rechtvaardig te zijn, en ze moedeloos maken en vreesachtig; dat de dienstknechten en dienstmaagden dienen met ogendienst en communistisch¹ worden, en de heren en vrouwen vergeten, dat ook zij een Heere in de hemel hebben, en dat het eigenlijk een vernedering voor hen is, zich te moeten laten dienen. Dat zijn zo de leden, die op de aarde zijn. Niet aan allen staan zij

ondeugden bij de gelovigen en heiligen in Christus gevonden worden, ja, dat die zonden in hen als levend zijn, is openbaar uit de Apostolische woorden. Immers de Apostel schrijft: "Doodt dan of: *gij hebt gedood uw leden, die op de aarde zijn.*" Hij had niet zo behoeven te schrijven: "hebt ze gedood", wanneer zij zich niet in de heiligen en gelovigen in Christus als levend toonden.

Uw aandacht heeft uit de vorige leerrede verstaan, wat hier "doden" betekent. Het is een beeldrijk woord en wordt gewoonlijk gebruikt van oorzaken, die noodwendig iets doen sterven, als bijvoorbeeld van de vorst, waardoor lichaamsleden onbruikbaar worden gemaakt, afvallen en afsterven, zodat door de inwerking er van alle leven er uit weggenomen wordt, en zij hun kracht, werking en gebruik verliezen. Indien iemand bij voorbeeld in vriezende winterweer handen of voeten geheel aan de vorst blootstelde, dan zou hij daardoor veroorzaken, dat zijn leden afstierven, zodat hij die later niet meer zou kunnen gebruiken, hoe graag hij dat ook zou willen. Ik heb u naar luid van het Evangelie voorgehouden, dat wij met Christus opgestaan zijn, derhalve niet meer hier op de aarde kunnen blijven, dat wij onze leden, die op de aarde zijn, te weten de ondeugden en zonden, als afgelegd hebben te beschouwen, als lijken, die men aan de verrotting overgeeft, gelijk de bladeren der bomen en planten of dergelijke, waarvan het leven voorbij is. U hebt rijke troost uit het Evangelie geput, dat wij de dingen te bedenken hebben, die Boven zijn, waar Christus is, dat wij te zoeken hebben Christus en Zijn genade, alle heilsgoederen, die voor ons Boven aanwezig zijn, en die Christus voor ons verworven heeft; dat wij op die heilsgoederen, op Christus, het oog mogen vestigen en dus onze toevlucht steeds nemen mogen tot de genade, en wij zodoende aan de leden, die op de aarde zijn, alle kracht en werking onttrekken, zodat het als vanzelf gaat. In die troost willen wij u in deze ure nog meer versterken.

Wat wil dit alles zeggen? Is het niet, wat de Apostel ook in hetzelfde hoofdstuk schrijft (Vers 10): "Dat Christus gestorven is, dat is Hij der zonde eenmaal gestorven." Christus stierf, om de zonde van Adam teniet te doen. Wat Hij stierf, dat stierf Hij als de tweede Adam, als het tweede Hoofd der mensheid. Als dit tweede Hoofd der mensheid werd Hij "zonde" gemaakt voor ons, nam Hij onze zonde op Zich; niet enkel als schuld voor de zonde gaf Hij Zijn leven in de dood; Hij heeft niet alleen de straf gedragen, die ons de vrede aanbrengt; Zijn dood is niet slechts een betaling voor onze zonde geweest; door Zijn dood werd Hij niet alleen de verzoening voor onze zonde; nee, Hij stierf ook in die zin, dat Hij door Zijn dood de zonde geheel uit het midden wegdeed, dat Hij ze uit de weg geruimd, gedood, teniet gemaakt heeft. Bij de dood van Christus geschieden er dus twee dingen:

- Ten eerste: God heeft van onze aller zonde op Hem geworpen; om van deze zonde wil stierf Christus, want "de bezoldiging der zonde is de dood." Zodra dus Christus gestorven was, was Hij zonder zonde; want immers als iemand zijn straf gedragen heeft, is hij van de zonde, die op hem was, vrij.
- Ten andere had de zonde die mens, in wie zij haar leven had gezocht, niet meer in haar bezit; zij had de bodem verloren, waarop zij meende goed te kunnen tieren en gedijen. Daar de Mens Christus gestorven was, moest ook de zonde teniet zijn; iedere plant moet haar bodem hebben, waar zij op kan ontkiemen, groeien en bloeien. De bodem der zonde is de mens; is de mens dood, dan kan de zonde ook niet meer in leven blijven. (Vergelijk Rom. 8: 3)

Verstaat mij wél: Christus heeft van zonde volstrekt niet geweten;² maar als het tweede Stamhoofd nam Hij onze, nam Hij *Adams zonde en ondeugden* op Zich. Daar heeft dan de zonde eerst recht haar bodem gevonden; toen evenwel Christus gestorven was,

want wat wij der zonde gestorven zijn, dat zijn wij met Christus der zonde gestorven. Zijn dood moet nog een andere kracht en andere gevolgen hebben, dan onze lichamelijke dood heeft zijn dood moet noodwendig deze kracht en deze gevolgen hebben, dat wij van de zonde zo afgekomen zijn, dat aan haar in ons wortel noch tak is gelaten, zodat zij, geheel uitgeroeid zijnde, verwelkt en verderft. Het is weliswaar een zwaar stuk dit te geloven. Maar de Apostel heeft niets anders; zo heb ik dan ook niets anders, en wie een anderen weg wil inslaan, die moge zien waar hij blijft, hij is echter gewaarschuwd!

Maar waar blijven dan de merktekenen van leven?

Mijn antwoord is: die bevinden zich alle in het geloof. Indien u wilt naar de inzettingen der wereld wandelen en luisteren naar het: "Gij moet dat niet aanraken, u moet dat niet smaken, u moet dat niet aanroeren", indien u een schijn van wijsheid wilt hebben door zelfverkozen nederigheid, of een leven naar eigen keuze, waarbij u wandelt in schijnbare geestelijkheid en heiligheid, dan zult u der zonde wel wat te tonen hebben, zodat u, indien de zonde zegt: "ik heb u", haar zult kunnen antwoorden: "zie, hier heb ik een leven in mijn hand, dat zult u mij toch niet kunnen roven." En u merkt niet, dat de zonde een oude doorslepen diplomaat is, die u naar zijn wil rondleidt, terwijl u waant, dat het nu spoedig wel anders zal worden, en dat het vrijgemaakt-zijn van de zonde voor u nabij is.

Zo schrijft de Apostel: *Uw leven is verborgen met Christus in God*. Wat bedoelt de Apostel daarmee? Bedoelt hij daarmee het verborgen leven met God, waarvan velen van u gelezen hebben in de geschriften van TERSTEEGEN en in andere boeken

gewaarwordingen des vleses iets er van bespeuren. Zo heeft Adam het gehad, maar zo ook verloren; daarentegen is het nu met Christus in God verborgen. Wij zullen niet zien, dat er iets bij gewonnen wordt; wij moeten arm en behoeftig blijven in onszelf; rechtvaardig moeten wij zijn uit het geloof, en "rechtvaardigen uit geloof" moeten wij blijven. Wij zijn tot niets anders geroepen, dan tot het geloof in Jezus Christus, en niet tot een wandel in nederigheid en dienst der engelen, tot een engelachtige en ingebeelde hemelse wandel; wij zijn geroepen tot het geloof in God en aan Zijn woord, en niet om op gevoelsleven, verschijningen en dergelijke te betrouwen. De Heilige Geest heeft gezegd, dat wij door de genade gered, zaliggemaakt zijn; willen wij meer hebben in het schip, dan gaat het te diep en blijft op de grond vastzitten. De Heilige Geest heeft gezegd, dat wij Gods maaksel, zijn schepping zijn, geschapen in Christus Jezus tot goede werken; willen wij goede werken naar eigen keuze daarbij, dan gaat het schip niet diep genoeg, en bij de eerste de besten windstoot slaat het om. Maar zo gewis er in de verborgenheid van God, onze Vader, Die in de hemelen is, en van de Heere Christus verborgen liggen al de schatten der wijsheid en der kennis, zodat wij niets meer behoeven te zoeken, om aan die wijsheid en het overige goed toe te voegen, en zo gewis als alle volheid der Godheid in Christus is, zo gewis is ons leven ook met Christus verborgen in God, zodat wij het niet in onze hand zullen hebben, ook niet in het gevoel, maar veelmeer moeten geloven, zonder te zien. Daar zien wij dan echter wél, wanneer wij geloven, dat is: wij ervaren het van achteren, dat wij waarlijk in dit leven blijven, en dat dit leven in God zo blijft, omdat het een leven is mét Christus: dat God uit de volheid van Christus, naar zijn wijsheid en naar de eeuwige Raad Zijns welgevallens over ons in Christus Jezus, ons zo met Zijn genade overdekt, en ons op de armen van Zijn eeuwige liefde draagt, dat wij wandelen in Zijn geboden en rechten, wandelen in de goede werken, die Hij tevoren bereid heeft, en die wij niet hebben gewrocht, en waarvan

is het onze; omdat Hij ons leven is, hebben wij het leven mét Hem. Van Christus gescheiden, ben ik dood, ben ik niets en heb niets God verenigt ons met Christus, Hij is ons leven, onze gerechtigheid, onze heiligmaking, onze goede werken, - met één woord: Hij is alles, alles. Zoals ook de Bruid zegt: "Al wat aan Hem is, is gans begeerlijk. Zulk Een is mijn Liefste, ja zulk een is mijn Vriend!" (Hoogl. 5: 16)

Aan de deur van de Tent der samenkomst, heeft God gezegd, *wil Ik met Israël samenkomen, dat Ik met ulieden spreke; daar zal Ik van hen gekend worden; aldaar wil Ik hen heiligen door Mijn heerlijkheid.* (Vergelijk Exod. 29: 42, 43) Wat kunnen wij er naar vragen, wat de duivel aan ons ziet; deze vos heeft steeds gezegd, dat de druiven onrijpe, stinkende druiven zijn, omdat zij voor hem te hoog hangen! Wat kan ik er naar vragen, wat anderen aan mij believe te zien of niet te zien, of ook wat ik zelf aan mij zie, ik kan mezelf in één seconde heilig zien en wederom niets dan vuil aan mij ontdekken! Waren onze ogen maar altijd open om te zien, dat wij, wij tot niets deugen! Christus is uw leven, dit schrijft de Apostel aan hen, die in zulke ondeugden en zonden zich bevinden, als hoererij, onreinheid, schandelijke beweging, kwade begeerlijkheid en dergelijke. Christus zit aan de Rechterhand Gods, Hij is ons leven; wij hebben Hem niet gezien. Zal Hij eenmaal in de jongsten dag komen? Zal Hij wederkomen? Ja, zegt de Schrift Christus, Uw leven, zal Zich eenmaal openbaren. dus: als de tijd van het geloven voorbij is, dan is het de tijd

geopenbaard worden in heerlijkheid; daarom, omdat Hij zulke heerlijkheid heeft en Hij wel weten zal Zijn woord te vervullen: Ik zal u Mij ondertrouwen in eeuwigheid. Krachtens de vereniging des geloofs en des Geestes met Christus is *het Zijne het dijne*, daarom zult u niet bedrogen uitkomen. Van de leden, die op de aarde zijn áf, en gezocht de dingen, die Boven zijn!

Geliefden! Ik hoop, dat u deze prediking zult hebben verstaan.

- De zonde is er; maar zegt ertegen: *ik ben voor u gestorven!*
- De Wet is er met haar eisen; zegt ertegen: *wat u zou willen eisen, kan ik u niet tonen, doch mijn Vader heeft het alles voor mij in Zijn kasten*; het is allegaar het vermogen, hetwelk ik met Mijn Bruidegom heb; Hij zal het mij op Zijn tijd en naar Zijn wijsheid doen toekomen, zodat u aan mij wel niets zult te berispen hebben.
- De duivel is er en zegt: gij zult u bedrogen hebben, als u niet meer hebt dan het geloof! Zegt: *Christus heeft mijn zonde op het hout gedragen, en daar is Hij gestorven*; Hij ging met Zijn bloed in het heiligdom; wanneer Hij wederkomt, komt Hij zonder zonde, zo zal dan ook ik zonder zonde bevonden worden in Zijn gemeenschap door Zijns Vaders zegening, waarmee Hij mij in Hem gezegend heeft; daarom laat ik de leden, die op de aarde zijn, sterven en verderven.

Dit alles is ulieden gepredikt, die u bevindt in hoererij, onreinheid, schandelijke beweging enz. en in waarheid graag daarvan zoudt willen verlost zijn, gepredikt, opdat u alleen gelooft en op Christus ziet, u ook alleen aan Christus houdt, opdat u niet bij uw leden, die op de aarde zijn, blijft staan of uzelf aan het afhouden en dod